

Els octogenaris de Xavier Garcia

El primer llibre que vaig llegir de Xavier Garcia va ser *Homenets catalans*, en què feia retrats literaris de gent que, a dia d'avui, són molts coneguts a tot Catalunya, al temps que donava conferències a l'Ateneu Barcelonès sobre temes d'història local i ecologia. Des de bon principi em va cridar l'atenció que molts d'aquests personatges eren de diferents llocs de Catalunya i vaig assumir que Garcia tenia uns coneixements profunds del país. Recordo que, ja fa alguns anys, havia de presentar un llibre a la Ràpita, i vaig sortir de la Seu d'Urgell a primera hora del matí per estar a la Ràpita cap al tard i poder fer la presentació. Aquest exemple dona una idea d'aquest rodamón que és Xavier Garcia, que encara avui el criden de diferents llocs del país per a donar conferències de la seva

especialitat. No sabia precisar en aquest moment -possiblement devia ser a mitjans dels anys noranta del segle passat- què va portar cap a una sèrie de xerrades a l'Ateneu acompanyat dels protagonistes corresponents, sota el títol d'*Octogenaris que he conegut*. Hem de precisar, també, que Xavier Garcia, amb els quatre volums dels *Homenets del sud* ha fet conèixer i donar veu a aquesta gent, que han fet un gran servei a les Terres de l'Ebre, des de la soledat i el silenci, i que mereixien ser rescatats perquè els lectors tinguessin una idea cabdal del que han representat, amb esforç i treball, aquest col·lectiu, lluny de la mastodòntica Barcelona, on pràcticament 'sempre surten els mateixos', en expressió afortunada de Xavier Garcia.

Amb *Octogenaris que he conegut* en for-

mat de llibre ha donat visibilitat a la gent gran, a la que va conèixer en els últims anys de les seves vides, i que jo interpreto, també, com un homenatge a tots els ancians que han mort a les seves residències a causa del coronavirus. Per tant, el llibre de Garcia té en aquests moments un doble valor, ja que fa un reconeixement públic, fruit de la seva experiència. Un compromís amb els testimonis vitals d'aquesta gent, una generació que va tenir l'amarga experiència de la postguerra en un temps tan convuls i difícil per al nostre país i que Xavier Garcia els recorda per salvar la seva memòria i la seva dignitat.

A partir de la singular aproximació a tots aquests octogenaris que han lluitat per la nostra cultura i llibertat, les seves investigacions en el camp del

coneixement humà, ja sigui en les diferents disciplines que representen, ha donat com a resultat un compendi de saviesa humana recollida en el seus actors.

Dels quinze personatges de què consta el volum n'he conegut personalment tres: Josep Maria Poblet, Artur Bladé i Teodor Garriga, aquest últim, una magnífic periodista radiofònic que, en plena guerra civil, advertia els barcelonins, a través de les ones de Ràdio Associació de Catalunya, que les tropes franquistes bombardejaven Barcelona i els aconsellava amagar-se en túnels i soterranis. Uns retrats literaris fantàstics, aquesta sàvia barreja de perfil, de reportatge i d'entrevista, en que dona una síntesi descriptiva de la biografia del personatge a través de la seva trajectòria. Però, sens dubte, emo-

Eduard Sánchez
cronista cultural

cionarà molts tortosins la presentació d'un dels homes més estimats del segle passat: la gran figura de mossén Joan Baptista Manyà, una nova mirada per al segle XXI, l'home que van intentar condemnar a l'oblit i que Xavier Garcia ressuscita per als lectors d'avui, el sacerdot que va patir un dolorós exili interior, solament alleugerit per la infinita misericòrdia de Déu.

Amb aquesta obra, Xavier Garcia ens dona, una vegada més, els seus profunds coneixements de Catalunya i els seus homes més representatius..., i quan hem sabut que està preparant la segona sèrie dels seus octogenaris.